

ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Реклація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
а Нью Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
а Нью Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXIII. Ч. 167. ДЖЕРЗІ СІТІ і НЬО ЙОРК, ЧЕТВЕР, 9-го ВЕРЕСНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 9, 1976 No. 167. VOL. LXXXIII

УНС ЗАКЛИКАЄ СВОЇ ВІДДІЛИ ДО УЧАСТІ В XII КОНГРЕСІ

Джерзі Сіті. — Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу звернувся до своїх Відділів в ЗСА, закликаючи їх до висилки своїх делегатів та до їх активної участі в недалекому вже XII Конгресі Українців в Америці. У зверненні Екзекутиви УНС до Відділів пригадується, що згідно зі статуту УНКА кожна організація, яка має не менше 20 і не більше 100 членів, має право на одного делегата, а організації із понад 100 членів можуть вислати двох делегатів. Рівночасно пригадується, що тільки ті організації мають право на висилку делегатів, які впили свою річну вкладку (не менше 15.00 дол.) за щонайменше три останні роки та що делегатами мо-

жуть бути тільки ті громадяни, які є постійними платниками Національного Датку за останні три роки. Повідомлення Екзекутивного Комітету УНС до Відділів із заохотою до участі в XII Конгресі м. і. пригадується, що: "Український Народний Союз є одним із засновників Українського Конгресового Комітету і завжди підтримував його акції та постійно брав дуже активну участь в його діяльності і в проводі. На попередньому XI Конгресі 93 Відділи УНСОУ мали своїх делегатів. Тому було б побажанням і потрібним, щоб ще більше Відділів вислали своїх делегатів на цей черговий Конгрес, потверджуючи тим повну підтримку цієї нашої центральної репрезентації..."

Школи мають поважні турботи

Нью Йорк. — Дефіцитний бюджет, зменшення учительського складу, а навіть постійна обнижжя нового доходу учителів не віщують нічого доброго в цьому шкільному році. Немає гарантії скільки фінансової стійкості допомоги одержать школи, немає повного контракту з учителями в стейті Нью Джерзі і Коннектикут. З огляду на дефіцитний бюджет заповнюють суворий сезон для учнів і батьків, — тисячі учнів не зможуть користуватися довозом автобусами, батьки мусять їх довозити самі до школи. Не буде ніяких футбольних чи легкоатлетичних гор. Кон-

сультант Шкільної Ради повіту Нассау-Саффолк сказав, що, сезон цього року для шкіль буде поганим. Існують загальні настрої непевності і побоювань з боку учителів і батьків. Наприклад, в Нью Джерзі Сіті, в цей день, коли до шкіль привітає 28.000 школярів, учителі задумують вийти на страйк з уваги на те, що їхній контракт витас 31-го серпня і вони не дістали підвищення платні та інших корисних прибутків. В Коннектикуті прийняв рішення у 65 повітових школах учителів не мають поновлених контрактів і в приблизно 150 округах скоротили учительський склад.

Український Фестиваль в Балтіморі

Балтімор (БОВУ). — Цьогорічний четвертий з черги Український Фестиваль в Балтіморі відбудеться в суботу і неділю 11-го і 12-го вересня на репрезентативній площі Гопкінс Пляжа в центрі міста, де відбувалися також подібні фестивалі інших етнічних груп в рамках святкування 200-річчя ЗСА.

Балтіморський Український Громадський Комітет Святкування 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в Америці запросив на відкриття фестивалю мейора міста Шейфера, сенатора Бела, конгресмена Сарбейна та інших визначних осіб. В програмі святкування передбачено: гостинний виступ ансамблю пісні і танцю СУМА з Філадельфії під керівництвом п. Войчука, міського хору ООЧУ, диригент проф. Кормелюк, показ української історичної ноші, виступи танцювальної і мандолінової групи СУМА, оркестр "Рідний Край" і "Спомин". На виставовій площі можна буде оглядати різні мистецькі виставки, з українською пресою і книжкою, включно, покази скульптури, писання писанок, виконання кераміки і різьби, а також багатий асортимент української кулінарної штучки.

В суботу 11-го вересня фестиваль триватиме від год. 12-00 до год. 6-00 вечора і в неділю 12-го вересня від год. 11-00 до год. 12-00 перед полуднем до 7-00 вечора.

НАРОДНИЙ ДІМ В ТРЕНТОНІ ЗАПОВІДАЄ ІМПРЕЗИ

Трентон, Н.Дж. (юко). — Після вакаційного часу, в розгортанні своєї статуткової діяльності і для розробити матеріальних фондів на розбудову УНДому, Управа цієї соборницької установи в цьому місті влаштує в найближчу неділю, 12-го вересня ц.р., на власній спортивній площі та в нових приміщеннях традиційний пікнік з різноманітними заходами між друзями УСТ, "Тризуб" з Філадельфії і "Тигра" з Трентону.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОУЗУ

До Головної Канцелярії УНСОУЗУ надіслано до 31-го серпня 1976 р. 224 аплікації нових членів, що їх прислали такі секретарі і організатори.

По 2 і більше аплікацій надіслали: В. Кобіто (121) — 16, С. Гавриш (83) — 12, І. Ожежинський (153) — 10, І. Чопко (271) — 8, І. Петруччи (78) — 6, П. Шерба (173) — 5, М. Малініський (473) — 5, М. Хоманчук (5) — 4, Н. Драпала (98) — 4, М. Кіричак (240) — 4, П. Федик (292) — 4, Марія Лисогір (325) — 4, В. Зорич (432) — 4.

По три аплікації: Анна Гарас (473), Юлія Демчук (76), М. Федінішні (155), Т. Дуда (167), О. Твардовський (214), Т. Кубарич (217), М. Кальба (226), Е. Барилка (268), С. Іваницький (276), Марія Макар (348), М. Захарко (349).

По дві аплікації: Марія Кульчицька (8), М. Хомин (32), П. Головачук (42), А. Цідик (55), І. Данилюк (93), Марія Капаль (112), Т. Бутрей (164), В. Стефурин (169), Стела Расн (171), В. Колодій (191), І. Пригода (200), Н. Філіп (217), В. Гавдью (221), О. Ірха (224), А. Скібіцький (285), В. Ясінський (287), Марія Грета "Тентош" (305), К. Мазепа (332), Олександр Яворська (344), В. Оршовський (353), Дарія Оршовська (353), М. Семків (379), Л. Вовк (444), Тейла Мороз (465).

По одній аплікації надіслало 55 секретарі і організатори. Разом прислали 224 аплікації нових членів.

Джаммі Картер і президент Форд розгортають передвиборчу кампанію

Президент Джералд Форд

Джаммі Картер

Почавши від Свята Праці минулого понеділка, обидва головні президентські кандидати, демократ Джаммі Картер і республіканець Джералд Форд, з кожним днем розгортають ширше своє передвиборчу кампанію, коли на свій лад. Джаммі Картер у своїх виступах часто критикує президента Форда, як "спадкоємця адміністрації Річарда Ніксона і Вотергейту", натомість президент Форд більше зосереджується на конкретних акціях в Білому Домі.

Виступаючи у вівторок, 7-го вересня, в Коннектикуті, після виступів попереднього дня в Брукліні — Джаммі Картер заявив, що він звільнив би був з посади директора Федерального Бюро Інвестицій Кларенса М. Келлі за те, що той приймав подарунки чи прибутки від своїх співпрацівників. Але пізніше він відмовився від відповіді на за-

пит, чи він звільнив би Келлі, після того, як був би обраний на президента. Із доповіді виступів Джаммі Картера одною із найбільш контрверсійних проблем, що їх він затронує, є його ліберальне ставлення до справи абортів, за що його критикують зокрема католики.

Кіссінджер мабуть таки поїде до Африки наступного тижня

Гамбург, Німеччина. — Державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер, виступаючи тут разом з канцлером Західної Німеччини Гельмудом Шмідтом на пресовій конференції, заявив, що він одержав запрошення від президента Танзанії Юліуса К. Нейрере, щоб він знову відвідав Африку, і він правдоподібно вийде туди наступного тижня, щоб продовжувати переговори в справі конфлікту в Родезії і Південній Африці.

Речник президента Танзанії, згідно з інформацією Ройтера, заперечив вістку про запрошення, хоч додав, що Танзанія вітає візити державного секретаря Кіссінджера і його асистентів при тому з задоволенням відмітила, що лідери чорної Африки, які щойно закінчили свою конференцію в Дар ес Салам, не почали жадної акції, яка могла б перекреслити поїздку Кіссінджера до Африки. Державний секретар відмі-

ХРЕСТИНИ 19-ГО ВІДДІЛУ СУА

Трентон, Н. Дж. — В суботу, 18-го вересня, ц. р. тут о год. 5:30 по полудні в Парк-філіальному центрі при 1195 Дуц евеню, відбудуться "христини" 19-го Відділу СУА з мистецькою програмою і товариською забавою, до якої гратиме оркестра Б. Грінья. Черговий програма: 5:30 перекуска, 6:30 церемонія "христини" Відділу і вечера, 8-та год. забава. Згідно з інформацією, на цю імпрезу вибираються також доволішні громади, зокрема з Філадельфії.

ВІКТОР І. БЕЛЕНКО ОДЕРЖАВ ПРАВО АЗІЛЮ В ЗСА

Токіо, Японія. — Уряд 3'єднаних Стейтв Америки дав право азилу для совєтського втікача лейтенанта Віктора І. Беленка, який на літаку наймодернішої конструкції МІГ-25 покинув Совєтський Союз і, приземлившись на одному з островів Японії, попросив азилу в ЗСА. Про своє рішення урядові чинники Вашингтону повідомили Японію. Бойовий літак МІГ-25 є наймодернішою машиною в світі і досі він був прихованою таємницею совєтського військового арсеналу. Посідання цього літака дасть Заходній можливість приглянутись ближче не тільки самій конструкції, але також озброєнню літака. Японські військові крути заявили, що чотири країни, які належать до Північно-Атлантичного Оборонного Пакту (НАТО), вже попросили Японію дати їм дозвіл на перевірку літака, але їхні прохання було відхилено з огляду на те, що японська армія не має контролю над цією справою. Лейтенант Віктора І. Беленка, який знаходиться під стрілою охороною, мали перевезти в середу, 8-го вересня, до ЗСА. Поліційні чинники заявили, що Беленко плянував втечу

більше як два роки, заявляючи, що він давно бажав жити на свободі у 3'єднаних Стейтах Америки. "Життя в Совєтському Союзі, — відмітив Беленко, — нічого не змінилося від часів царської Росії, де ніколи не було свободи". Совєтська амбасада кілька разів намагалася в японському міністерстві закордонних справ одержати дозвіл на інспекцію літака, зустрічі з Беленком, визнання права за совєтським урядом "охороняти свої військові таємниці" і негайного повернення літака до СРСР. Міністер закордонних справ Кіші Мізава заявив, що Японія розпочала переговори з урядом СРСР про передачу літака, як тільки Служба Безпеки звільнить його з-під своєї контролю. Міністерство псевдімало також совєтську амбасду, що Беленко не бажав зустрічатись з представниками амбасди.

Згідно з повідомленням Ройтера, президент Джералд Форд особисто ринув справу політичного азилу для лейтенанта Віктора Беленка, як також справу визнання японському уряду виключного права на пертракції і рішення щодо совєтського літака.

Південна Корея невдоволена з договором в справі Панмунджому

Сеул, Корея. — Для багатьох південних корейців звідомлення від Вільяма Е. Шофеле, заступника державного секретаря для африканських справ, який особисто поїхав до Дар ес Салам, щоб довідатись про висліді нарад лідерів чорної Африки, є символом. А тепер, після підписання договору в Панмунджомі, який простягався на 800 ярдів по обидвох боках комуністичної і вільної Кореї, був доступний для військовиків обох сторін і дуже часто військовики зустрічались між собою по одній, або по другій стороні. Двоподіл цієї зони був випрацьований обидвома сторонами після того, як комуністичні воєни зарубали сокирами двох американських старшин, що мало не довело до військової конфронтації між ЗСА і комуністичною частиною Кореї. Згідно з теперішніми домовленнями, військовики не матимуть права переходити демаркаційну лінію в Панмунджомі. Вона буде доступна тільки для цивільного персоналу і кореспондентів. Впливовий член Національної Асамблеї, який тісно співпрацює з президентом Південної Кореї Парком, заявив кореспондентам, що уряд Південної Кореї не бажав у році виборів президента ЗСА робити труднощі для президента Форда.

Після підписання договору, Пентагон привернув нормальний військовий стан в Кореї і відкликав зобов'язуюче поготівля. Це саме зробив уряд Південної Кореї. Але вислані в часі напруження летунські підкріплення покинули залишаються в Кореї.

Винайдено новий спосіб розпізнавання серцевих недуг

Мюнхен, Німеччина. — Захворювання серця, або вимір серцевого удару можна буде тепер швидше та повніше визначити за допомогою техніки т. зв. доплерів. Цій справі багато, і, присвятив міжнародний симпозиум спеціалісти серцевих хвороб, які відбувалися свої наради в баварській столиці і у якому взяли участь 250 фахівців з багатьох країн світу. Керівники серцевого центру в Мюнхені ствердили, що при застосуванні ізоотопної техніки можна мати вгляд в перебіг м'язів та функціонування серця на ширшій площині, що, очевидно, дає кращі наслідки в лікуванні.

СУД НЕЧЕСТИВИХ: ВИРОК НА МИХАЙЛА ОСАДЧОГО

Нью Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід представив поширюваний в СРСР у самвидаві повний текст вироку письменника і публіциста Михайла Осадчого, автора повісті "Більмо", що свого часу появилася українською та англійською мовами. Осадчий, уроженець Сумщини, колишній член КПСС, колишній викладач Львівського університету та інструктор з преси обласного комітету партії у Львові, автор кандидатської дисертації п. н. "Журналістична діяльність Остапа Вишні" та десятків наукових і публіцистичних праць, був вперше заарештований влітку 1965 року і засуджений на два роки таборів суворого режиму за згодну антисовєтську агітацію і пропаганду. В січні 1972 року його заарештували вдруге й засудили на сім років таборів особливого режиму та три роки заслання.

Вирок говорить сам за себе. Передасмо його текст у перекладі з російської мови, відзначуючи, згідно з текстом, деякі його нечіткі місця.

Міністерство Юстиції УССР Справа No. 208 за 1972 рік В и р о к

Ім'я Української Радянської Соціалістичної Республіки 5 вересня 1972 року судова колегія в кримінальних справах Львівського обласного суду в складі: головуючого Хомяка І. Ю., народних засідателів Ховильчука Е. М., Ракулєнко О. І., при секретарі Мурський Х. В., з участю прокурора Соковського (?), І. М. і адвоката Мунк (?), М. С. розглянула на закритому засіданні в м. Львові в приміщенні обласного суду кримінальну справу про обвинувачення ОСАДЧОГО Михайла Григоровича, народження 22-го березня 1936 року в с. Курмани, Недригайлівського району, Сумської області, українця, громадянина СРСР, безпартійного, з вищою освітою, одруженого, що працював редактором Львівського обласного управління у справах преси і проживав в м. Львові, в 1966 році судимого за ст. 62 ч. 1 КК УРСР на 2 роки позбавлення волі, за ст. 62 ч. 2 КК УРСР встановила:

Підсудний Осадчий, будучи судимим в 1966 році за антирадянську пропаганду та агітацію, після повернення з місця позбавлення волі в 1967 році, знову станув на шлях ведення антирадянської агітації та пропаганди. Проживаючи в м. Львові, він, з метою підірвати та послабити радянську владу, на протязі 1967-1971 років займався виготовленням і розповсюдженням документів антирадянського змісту з наклепницькими вигадками, що знеславляють радянський державний і суспільний лад та національну політику радянського уряду. В 1966-67 роках Осадчий, з метою знеславляння радянської дійсності, написав повість під назвою "Більмо", в якій шляхом перефразування фактів та обмови осіб, які відбавили з ним покарання за ворожу до радянської влади діяльність, звів злісний наклеп на органи державної влади, на радянський державний та суспільний лад.

Зачекавши повість він зберігав у себе, а на початку 1969 року передав для ознайомлення громадянинові в м. Києві. В наслідок передачі цієї повісті Світличному, вона була передана за кордон і надрукована антирадянськими націоналістичними видавництвами, журналами "Сучасність" No. 11, 12 за 1971 рік, "Визвольний шлях" No. 2, 3 за 1972 рік, газетою "Шлях перемоги" за 10 жовтня 1971 року. Написана Осадчим повість також поширювалася в м. Києві й була вилучена з Світличного.

За 1969 рік Осадчий, з метою наклепу на радянську дійсність, виготовив і зберігав у себе на квартирі в м. Львові збірку віршів під назвою "Повітряні ями", де у віршах, "Посеред поля", "Хто ти, де ти" та інших виявив різке та зневажливе відношення до радянської дійсності і радянського суспільства. Один примірник цієї збірки він передав Чорноволові для ознайомлення.

З метою антирадянської агітації та пропаганди, в 1970 році Осадчий виготовив збірку віршів під назвою "Адаме, де сий?", у віршах якої "Завтра серед ночі", "Десять ям обшарпають місяць", "Усе сплю підвинуло: і мову і відшкоди" (?), "Тоді я відчував", "Не одну отау покосили" звів злісний наклеп на радянське суспільство і дійсність. У віршах цієї збірки, а теж у безконецній степені брехні у вірші "Оуно-та агітацію, після повернення з місця позбавлення волі в 1967 році, знову станув на шлях ведення антирадянської агітації та пропаганди. Проживаючи в м. Львові, він, з метою підірвати та послабити радянську владу, на протязі 1967-1971 років займався виготовленням і розповсюдженням документів антирадянського змісту з наклепницькими вигадками, що знеславляють радянський державний і суспільний лад та національну політику радянського уряду. В 1966-67 роках Осадчий, з метою знеславляння радянської дійсності, написав повість під назвою "Більмо", в якій шляхом перефразування фактів та обмови осіб, які відбавили з ним покарання за ворожу до радянської влади діяльність, звів злісний наклеп на органи державної влади, на радянський державний та суспільний лад.

УСПІХИ УКРАЇНСЬКИХ ШАХОВИХ МАЙСТРІВ НА ЧЕМПІОНАТІ ЗСА

Ферфкс, Вірджінія (Н.Н.). — На Відкритому Чемпіонаті ЗСА, що відбувся тут 15-27 серпня при участі 570 шахістів, успішно змагалися чотири українські шахові майстри: Борис Бачинський ("Тризуб" — Філадельфія), інж. Лев Блонарів ("Чорноморська Січ" — Ньюарк), Тома Вольний ("Лів" — Клівленд) і д-р Орест Попович ("Чорноморська Січ" — Ньюарк). Найкращі результати здобули Бачинський і Вольний (по 9:3), що відповідало поділу 10-го місця в надзвичайно тяжкій конкуренції. Попович осягнув вислід 8.5:3.5, а Блонарів — 8:4. Першість в турнірі здобули недавні емігранти з СРСР, гросмайстри Лейн і Шамкович, осягнувши вислди 10:2. Борис Бачинський, що здобув чемпіонат УСЦАК-у в шахах в роках 1975 і 1976, дав інтерв'ю для "Голосу Америки" з нагоди свого успішного виступу в Чемпіонаті ЗСА. На фото (зліва): д-р Попович, Вольний, Бачинський, інж. Блонарів.

СВОБОДА

FOUNDED 1883

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07308.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1978.

Статті і дописи, підписані авторами, не можуть відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки і скорочувати надіслані матеріали, незалежно від того, чи повертаються тієї ж доби, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСоюзу 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Оновлення української спільноти

У час повноцінної хвилі комуністсько-московського терору в Україні і наступу окупанта на всі ділянки українського життя, головне на мову, культурні надбання, шкільництво, яке формою офіційних державних указів повністю русифікується, як також у часі фізичного винищення й ізолювання від зовнішнього світу культурних, наукових і політичних діячів на Батьківщині — треба з радістю ствердити факт оновлення української спільноти на поселеннях у вільному світі, які не тільки не зневірюються хвилями неспадку, що витворюються у зв'язку з існуючою деконструкцією для української визвольної справи і політикою детанту, але навпаки, намагаються цей стан поборувати і використовувати поодинокі моменти для поширення української правди у вільному світі, допомагаючи тим самим своїм братам в Україні, які, покищо, не можуть говорити на повний голос.

На цьому місці вже була мова про акції української молоді в часі тривання ХХІ Олімпійських Ігор в Монреалі, відомі також масова участь молоді і старших у відзначуваннях поодинокими громадами 200-річчя Америки і 100-річчя українського поселення і акції українських громад в обороні Валентина Мороза та чисельних інших культурних і політичних в'язнів, які перебувають у соювських в'язницях і концентраційних таборах. У пов'язанні з цими акціями, винесено українську справу на сторінки чужомовної преси, радіо і телебачення, про українців заговорили в парламентах і в урядах вільних народів Заходу, а проблема України поступово таки вивається на одне з перших місць міжнародних проблем. Очевидно, що в цьому напрямі треба далі з натугою працювати і боротися.

Тому з задоволенням треба привітати факти оновлення української спільноти і пожвавлення громадської і політичної діяльності українських поселенців у Бразилії, як, наприклад, відновлення Ді Хлборорсько-Освітнього Союзу, жіночих організацій і організацій молоді, для якої теперішня Управа ХОСоюзу бажав присвятити в цьому і наступному році максимум уваги. Слід згадати також українських поселенців в Аргентині, які, об'єднавшись біля своєї Центральної Репрезентативної, здобули в минулому і цього році багато успіхів, а масовими імпрезами, як посвячення пам'ятника Т. Шевченку в Буенос Айресі, зумили об'єднати в одну монолітну громаду. Серйозні зусилля в напрямі оновлення факти також інші громади з думкою про дальшу долю українства на поселеннях і продовження боротьби за українську правду у вільному світі, а тим самим за розвал одинокі що існуючі в світі комуністсько-московської імперії та побудову на її руїнах самостійних держав повноцінних тепер народів в тому числі і Української Самостійної і Незалежної Держави.

На тлі спостереження масових з'їздів, здвигів, зустрічей, конференцій тощо, які відбувалися в ЗСА і в Канаді в кінці минулого тижня на закінчення літнього сезону, і масові часті українського громадянства, а зокрема молоді в цих імпрезах, треба уважити, що й українська громада ЗСА є на правильному шляху дальшого оновлення розвитку, черговим етапом якого буде недалекий вже ХІІ Конгресс України в Америці.

Пам'яті Великого Патріота

Минулого понеділка, 6-го вересня, як українці в Америці і Канаді та деяких інших вільних країнах масовими з'їздами, здвигами та прерізними імпрезами з нагоди Свята Праці закінчували свій вакаційний сезон та приготували до повороту до своїх звичайних, особистих і громадських занять, українська громада в Мюнхені відповідала на вічний спокій світлої пам'яті інженера Дмитра Андрієвського, співтворця та ідеолога і одного з найвідаттіших діячів Українського Націоналістичного Руху. Далеко від Рідної Землі, цим разом на мюнхенському Вальдфрідгофі, вмерла ще одна могила великого українського патріота, невтомного мислителя-борця за волю і щастя свого народу.

Ім'я св.п. інж. Дмитра Андрієвського було тривало записане в українській історії, зокрема в історії українських визвольних змаганнях, ще за його життя. Він бо один з тих, які ясністю своїх мислі, логікою та знанням і далекозорістю поклали найтриваліші, бо ідейні основи в оформлення української політичної думки, під знаком якої стояла в минулому та стоїть сьогодні українська визвольна боротьба.

Очевидно, що св.п. інж. Дмитро Андрієвський, як і вся людина, міг помятисся в деяких концепціях щодо шляхів і засобів практичної щоденної політики, але й це було подиктоване високим ідеалізмом та єдиною девізою його життя: добром нації.

Св.п. інж. Дмитро Андрієвський міг мати політичних опонентів чи суперників, але навряд чи була одна людина, яка, знаючи його особисто, не виявляла б йому найвищої пошани і пошани. Завжди лагідний, спокійний і зрівноважений, обстоюючи свої погляди, але завжди з повною увагою прислуховуючись і обмірковуючи аргументи опонента, св.п. Д. Андрієвський міг послужити зразком висококультурної людини.

Смерть св.п. інж. Дмитра Андрієвського вибила ще одну велику щільну в рядях борців-патріотів свого народу. Його дія та його велика ідейна спадщина збережуть назавжди світлу пам'ять про нього.

Високий достойник Китаю відвідав Центральну АБН

Мюнхен, Німеччина (АБН). — Кількакратний амбасадор Національного Китаю до Тайланду, Лаосу, Філіппін, Греції, Англії, голова делегації до ЮНЕСКО в 1947, 1948 і 1970 рр., догостинний міністер освіти Китайської Республіки, проф. Ган Ліг-ван, відвідав у дні 25 і 26-го вересня ц.р. Центральні бюра Антиболь-

шевицького Блоку Народів і ОУВФ в Мюнхені та відбув розмови з провідними діячами згаданих організацій, — інформув. "Шлях Перемоги". Незваний китаєць український політичний діяч, який тепер сповняє функції генерального секретаря АПАКЛ, висловив признання для праці українських делегацій у ВАКЛ і АБН.

Микола Лівницький

СПРАВИ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНРЕСПУБЛІКИ

(2)

В згаданій тількищо "Свободі" і за тією ж датою 13 грудня 1975 року було уміщено передову статтю п. з. "Не тільки символ". В цій статті (на мій погляд, звичайно, слушно) обстоюється справа "консолідації власне на базі Державного Центру УНР", наводяться дуже влучні для цього аргументи. Там же є такий уступ: ".....в цьому, як і в багатьох інших випадках, ми гримимо тим самим помилковим ставленням і підходом до справи: ідентифікуємо наші установи з людьми в кожній частині їх провіді. Це наш, можна б сказати, кардинальний гріх. Одна бо справа — люди, які можуть більше чи менше надавати на провід в одній чи другій установі, які роблять помилки і яких ми повинні критикувати, а інша справа — це наші установи, що їх ми повинні зберігати і скріплювати".

Признаючи, що наведений уступ і цієї статті мене трохи бентежить: виглядає так, що установа Державного Центру є добра і потрібна, але люди, які нею керують — "погани". Це, між іншим, часто повторюють нинішні опозиціонери до ДЦентру УНР, прикриваючи тим у багатьох випадках свою нехитість так до "поганих" людей, як власне до самої установи. І тому я хочу сказати кілька слів на захист цих "поганих". При цьому не збираюся боронити себе, що, як президент УНРеспубліки в емілі, очолює дану установу. Я хочу говорити про моїх ближчих і дальших співробітників, про членів Виконавчого Органу і Президії УНР, про членів УНР, про голів і членів наших представництв, про голів і членів управ та всіх членів Товариства Прихильників УНРеспубліки чи Сприяння УНР, про багатьох наших приятелів серед загалу української громадянства. Звичайно, всі ми робили і робимо помилки і нас треба критикувати (але... такі не лають, як це дехто любить). Звичайно, багато з нас вже в дуже похилому віці (хоч не бракує і молодших, хвалити Богові!), і може, вже не в стані працювати так, як то б належалося (по 18 годин на добу) і дати з себе те, що можуть дати молоді люди, з вищою освітою, чужих шкіл, із знанням чужих мов, різні фахівці тощо. Але всі ці люди роками і десятиліттями літ (дехто ще колись із зброєю в руках у рядах наших військових формаций) працюють і працюють (і то або зовсім безплатно, або лише за зворот найнеобхідніших витратів) для нашої визвольної справи, для ідеї, працюють, як можуть і вміють, здобуваючи те, на що є спроможність. Поминаючи все інше, це такі їх заслу-

га, що ця установа, Державний Центр УНР, існує, проіснувала й існує далі. Та установа, про яку все більше говорять, що вона потрібна для нашої Загальної Визвольної справи. Не було б цих людей, не було б, може, і тієї установи, на базі якої ми мали б тепер консолідуватися.

Та я перепрошую за таку довгу, самооборонну тираду. Це тільки "ма маргінесі", бо я цілком згоден із поглядом, що на першому місці є установа, а потім люди, хоч... такі люди ведуть установу, а не навпаки. Отже, справа в тому, чи нам взагалі потрібний Державний Центр і екзильний Уряд — і то власне УНРеспубліки?

Якщо йдеться про потребу існування і дії ДЦ УНРеспубліки, то на це тему я виходив з сотні доповідей і писав багато статей. Не хочу повторюватися, але я хочу, щоб уважно до справи за аксіоматичну для свідомих українців. Зацитую уступ з уже згадуваної передової статті із "Свободи": "Українська Народна Республіка є останньою легальною формою міжнародно визнаної української державності з усіма атрибутами її суверенності, і тільки її можна успішно протиставити накиненому чужим диктаторством і розбому теперішньому творці у формі Української Соювської Соціалістичної Республіки". До цього ще можна додати багато, але, — з огляду власне на, на мою думку, аксіоматичність проблеми, — коротко це так:

Існування Державного Центру і екзильного Уряду (підкреслюю, власне, уряду з його державницькими ознаками), а не лише якихось визвольних рад чи визвольних комітетів, потрібні нам передусім для повноцінної Батьківщини. Українці на Батьківщині повинні знати, що їх визвольні зусилля є репрезентовані за кордоном (за кордоном, бо в краю на це немає спроможності) державним легальним урядом, що являє собою яскравий доказ і символ того, що йдеться нам не лише про "покращання умов життя" в межах соювських конституцій (в дійсності, під окупаційним режимом), а про відновлення нашої повної суверенної Держави. Вони бо, українці на Батьківщині, — поминаючи тих, що перебувають у глибокому підпіллі, — таких гасел відновлення суверенної державності ставлять не можуть. При цьому важливим є та обставина, що Уряд УНРеспубліки має повне право покласти на передплеччя уповноваження останніх вільних українських парламентів і що цей Уряд існує і діяв (звичайно, в ду-

К. Крушак

НАЦІОНАЛЬНА ОСОБИСТІСТЬ В ПОГЛЯДІ ДИСИДЕНТА-РОСІЯНИНА

(5)

Однак, прогресивні кола російської інтелігенції не здавали позицій. Вони прийняли відомий вислів Ніцше про те, що "нарід треба подолати". Це був початок процесу "визволення" Росії від самої і той процес з малими змінами проходить в соювській імперії до нині. Автор каже, що в процесі цього прийняття там різні тесрі, "хлосової ненависті" з марксистським кличем "пролетаріат не має батьківщини". Марксизм став втіленням національного нігілізму, хоч процес національного відособлення почався в Росії на дого перед тим.

Автор каже, що "з етнічних мас" бушув російської імперії мала зродитися "нова історична спільнота народів". Народи тієї імперії перш мусили "перетрансформуватися". Як та трансформація переводилася, каже автор, є добре відомим.

В цьому місці автор робить твердження, з яким ми не можемо погодитися. Він каже, "в короткому часі російський нарід був доведений до стану повної ігноранції його власної історії, позбавлений його національної культури і позбавлений його наруганої та переслідуваної церкви, яка майже чудом збереглася та стала такою, прогресивнішим і багатим, а саме, надійною підпорою теперішнього і будучого ітернаціоналізму".

Сам же автор раніше стверджує, що в Соювському Союзі відбувається русифікація, а зрештою, цього факту не потрібно доказувати, бо про нього знає увесь світ, а саме, що русифікація відбувається коштом не російського народу, а коштом народів соювської імперії. Недаром слово "Росія" стало найбільш уживаним синонімом терміну

жестких і несприятливих як зовнішніх, так і внутрішніх обставинах на чужині вже понад півстоліття. Особливо важливо буде ролі ДЦентру й Уряду в тей момент, коли основи російсько-соювської імперії почнуть не тільки хитатися, а вже валитися. Тоді українцям на Батьківщині не треба буде шукати за чимсь новим і, може, навіть дискутувати про те, що належить створити і як діяти: вони мають лише ждати відновлення своєї державності, легітимності якої зберігають і зберіг до слушного часу ДЦ УНРеспубліки за кордоном. Звичайно, ролі Уряду УНР буде тоді переходною, а вже напевно значення матиме тоді передусім і навіть виключно Установа, а не люди, які тепер її очолюють, або

(Закінчення на стор. 4-й)

"Соювський Союз". Російська мова і культура є панівними в соювській імперії. Це, що показує московська пропаганда англійською мовою, є вповні вистачаючим для запевнення, що вся культура повноцінних народів все більше і більше стає предметом показу на сцені, а не дійсного життя. В усіх школах соювської імперії вивчають історію Росії, а історія усіх інших народів в наслідок хитрої русифікації стає лише музейним експонатом. Це твердження є слабим і чисто суб'єктивним місцем в есеї Борисова.

Все інше має об'єктивний характер в осуді соювських явищ і тому варт є зупинитися над деякими місцями, а тим більше тому, що автор, як ми вже зазначили, зріс і виховався в країні, уряд якої цілий час в більшій чи меншій мірі ізолює своє населення від решти світу і постійно встановлює офіційний курс в поглядях та опінії на все, що не має соціалістичного змісту.

Дальше, Борисов каже, що ціла Європа лівих, де процес денационалізації та ітернаціоналізації брали курс, оплескувала і ще оплескує визначний успіх "російських марксистів", але тепер та Європа полюбилася того, що вона відстає від країни "прогресивнішого соювизму", і тому вона спонукує та заохочує свої уряди, щоб доганяли. "Вчителі Заходу і послідовники Сходу помінялися ролями", каже Борисов.

Автор каже, що соціалізм допустив найбільших злочинів 20-го століття і, помило цього факту, він ще й нині хоче прислати чужість людства колісанками про прогрес. Борисов критикує "ліберала" марксиста Роя Медведєва, який уявляє, що марксизм має право робити експерименти для досягнення його мети. Він також критикує академіка Сахарова, який вірить в те, що все можна напровадити, і тому прогрес мусить йти, застосовуючи відповідні демократичні і наукові регуляції для досягнення раціональних цілей. Сахаров, противник насильства, вірить в добру волю. Він думав, що сила перейде з професійних політиків на науковців та адміністраторів, які наставлять прогрес на бажану цілі.

Гірша історія 20-го століття, каже Борисов, перекозуюче показала те, що навіть найбільш поступові демократії є безсиліми в контролі людської злоби, озброєної продуктом прогресу, як свідчать про це залишені Грошіми. В найкращому, демократія висловлює опінію більшості, однак, це не означає того, що та більшість не помиляється.

(Далі буде)

У СПРАВІ КОНСОЛІДАЦІЙНИХ ЗАХОДІВ

Останнім часом деякі політичні кола й окремі політичні діячі ставлять листовні і пресові запити та інтерв'ю в зв'язку з консолідаційними заходами щодо прерогатив та діяльності Контактної Комісії, покликаної кілька років тому у Мюнхені за порозумінням між Державним Центром УНР та ОУНР. Щоб припинити ширення невірних вісток і здогадів, Президія УНР, як чинник компетентний вести і завершувати консолідаційні заходи, вважає за доцільне висвітлити авторитетно, що Контактна Комісія не є ніякою "надрядною Комісією поміж двома екзильними урядами", як висловився голова однієї з опозиційних партій, та що вона не займається ніякими справами, як тільки виключно справами повороту ОУНР до УНР, з якої ця організація вийшла ще в 1951 році. Згадана Контактна Комісія продовжує свою діяльність і вона не втручається до заходів в справі повороту чи приступлення до УНР інших партій чи організацій.

Як про це було публічне повідомлення, 22 травня ц.р. відбулася важлива нарада всіх політичних партій і організацій УНР, представників Громадського Сектора УНР, середовищ, що у висліді 7-ої Сесії опинилися поза УНРадою, як рівнож запрошених на нараду представників Конференції академічних і професійних Т-в, в характері гостей і громадських свідків. На тій нараді, яку скликано на вимогу авторитетного речника ОУН, прийнято заяву-платформу середовищ ОУН, УНДО і УРДП під проводом проф. М. Г. Воскобієвця. Нарада схвалила окрему резолюцію, яку підписали уповноважені представники та громадські свідки, включивши таким чином заяву трьох, як інтегральну частину ідеологічної платформи консолідації, запропонованої фракцією ОУН в УНР, та прийнятої і підписаної всіма середовищами УНР 19 жовтня 1975 у Нью Йорку. Згаданою резолюцією з 22 травня ц.р. не підписав представник УРДП під проводом проф. М. О. Степаненка, мотивуючи, що його середовище підписало вже основний текст платформи ще 19 жовтня 1975 р. і цим виразно визначило своє позитивне становище до заходів про об'єднання всіх самостійницьких політичних сил на базі УНР.

Зовсім недавно ОУН, як посередник у справі консолідації, приступила до чергового етапу консолідаційних заходів, себто поширення розмов із середовищами, які досі не входили до УНР. Слід привітати ініціативу Союзу Гетьманців Державників (СГД) відбутися разом на тему сучасної ситуації в Україні і можливості консолідації. Голова фракції ОУН д-р Зенон Городиський в погодженні та за підтримкою голови УНРади ред. Івана Кедрина-Рудницького, навізав листовий контакт з головою Ради Гетьманського Руху, пропонуючи перевести ділову зустріч в найближчому часі.

У зв'язку з запланованими зустрічами та потребою належної підготовки скликання пленуму Президії УНР, передбачено на нараді 22 травня ц.р. дату засідання пленуму Президії УНР на 11 вересня ц.р. — пересунуто на пізніший термін, який буде своєчасно проголошений. Така зміна дає додатковий відповідний час та нагоду тим середовищам, які підписали зобов'язуючу спільну платформу консолідації, прийняти остаточне рішення та внести на руки Президії УНР відповідні заяви про їхній поворот чи приступлення до УНР. Тому, що в місяці жовтні перебуватиме на терені ЗСА п. Микола Лівницький, президент УНР в емілі, то в тому часі відбудеться нарада видатних діячів УДЦентру з території ЗСА і Канади також в інших справах, як посвячення і планування практичного використання новооткупленого Дому УДЦентру у Філадельфії, справі Об'єднання Т-в Прихильників УНР, проблеми, причетні до 8-ої Сесії УНР і ін. Очевидно, добро справи вимагало б, щоб вже до того часу прийшла повна чи частинна консолідація.

За Президію УНР
Іван Кедрина-Рудницький, голова

В Польщі велика нестача м'яса

Варшава. — В Польщі, починаючи від квітня ц.р., відчувається велику нестачу м'яса і м'ясних продуктів, помило того, що Польща продовжує експортувати м'ясо за кордон з огляду на велику потребу закордонної валюти для закупу інших товарів, а зокрема пшениці. Орган комуністичної партії "Трибуна Люду", немов би оправдовуючись за нестачу м'яса, цукру й інших сіль-

ськогосподарських продуктів, обороняє економічну політику уряду і експорт дефіцитних товарів, які не тільки збільшують резерви закордонної валюти, але також вдержують дійсними підписи раніше торговельні договори між державами. Тим часом біля м'ясарень у Варшаві та в інших містах стоять довгі черги. Поширюється також погослоки, що ціни на м'ясо будуть підвищені на 35 відсотків.

Михайло Біда

Українсько-Американська Фундація в пам'ять Романа В. Смука

(7)

Крім того лише за 9 місяців для студентських харчів було видано — 84,223 об'єд. ("Звідолення ЗУАДК з діяльності в Західній Європі за 1948 рік", Мюнхен, 1949, стор. 24).

Головний директор ЗУАДК на Європу адв. Роман І. Смука, також не забував за українських сиріт, яких тоді чинало було по таборах. І тільки в 1948 р. їх було 45 у таборі Бад Айльн, а очевидно усюди було їх багато більше, які були зареєстровані в ЗУАДК і вони одержували відповідну матеріальну допомогу від дир. ЗУАДК на Європу адв. Романа І. Смука. ("Звідолення ЗУАДК з діяльності в Західній Європі за 1948 рік", Мюнхен, 1949, стор. 27).

Тут, же годиться згадати маленький епізод, який свідчить про те, як адв. Роман І. Смука позитивно ставився до українських скитальців і, як

лише дізнався про їхню перебування у Західній Німеччині та про їхнє, здавалося б, безнадійне положення, то відразу, як добрий християнин, наслідуючи 2-гу головну заповідь любови, яка гласить: "Люби ближнього свого, як себе самого", він в той тривожний час, негайно заохочував для нас, скитальців, свої послуги й допомогу, знаючи наше незавидне соціально-економічне положення та нужденні життєві умови в таборах ДП на несприятливій німецькій землі.

Оце недавно, слухаючи його голосу з плити, де він представляв збіранню грошей, американським українцями, артиста І. Годяка, який тоді спеціально приїхав до Чикаго в справі допомоги українським скитальцям, прямо не хотівся вірити, що він був таким палким та переконувачим промовцем, який умів рідною українською

мовою промовити до людського сумління й національної совісті й зрушити людські серця. (Тоді в Чикаго організували великий концерт, щоб для нас, скитальців, зібрати гроші грошей, а на промовця запросили І. Годяка, американського фільмового артиста).

Коли подав свою промову артист Іван Годяк добру українською мовою про трагедію українських скитальців у Німеччині, хоч він сам особисто там не був, але чув від тих, що відвідували табори скитальців: коли він почав говорити, як його на лотувці в Чикаго стрічала маленька жінтєрадіна й у сміхненна дочка панства Петрових, яка вручила йому цитирі живих квітів, а як у порівнянні до неї виглядали такі самі маленькі діти українських скитальців у таборах у Німеччині з їх блідими обличчями від недовожлення та нещастя у несприятливих таборних умовах, і взагалі говорив про їхню нещасну та незавидну долю, то, слухаючи його промову про маленьких українських дітей, мені, напруду слухав тиснувшись до очей, хоч це було вже так давно, але змальоване так вірно й правдиво. Мені знову мимовільно пригадалась весняна стра

хиття Другої світової війни та ДП табора, і все те, що мені приходилося пережити на несприятливій німецькій землі. Після тієї палкої й зворушливої промови, на закінчення артист І. Годяк із слезами в очах просив усіх, доброї волі американських українців, щоб вони жертвували не допомагали гриміти українським скитальцям у Німеччині. В наслідок цього адв. Роман І. Смука, негайно перший заохочував збірку поважного грошового сумою, а присутні тоді на концерті відразу зложили 15,000 дол., що на ті часи становило поважну грошову суму.

І з огляду на все це, що зробили доброго для нас, скитальців, старі наші українські імігранти в Америці, — мимовільно із глибини моєї душі впливає щира й вдячна подяка для тих американських українців, наших братів по-крові, що, не жалкуючи своїх важко зарплатюваних грошей, допомагаючи своїм братам, які через воєнне лихоліття опинилися в таборах ДП в Німеччині.

КУЛЬТОВІТНА ПРАЦЯ
АДВ. РОМАНА І. СМУКА
ДЛЯ НАШОЇ СПРАВИ
В НІМЕЧЧИНІ

Переглядаючи видання

"Звідолення ЗУАДК з діяльності в Західній Європі за 1948 рік", дізнаємося, що ЗУАДК, під керівництвом свого директора на Європу адв. Романа І. Смука, сумлінно працював для нашої справи. Адв. Роман І. Смука, маючи до діла з установами ПРО чи американськими правліннями у Німеччині, зауважив, що в цих установах працівниками, а в основному перекладачами були росіяни, балті, поляки та інші. Але українців було дуже мало там зустріти. Як видно, не багато було таких українців, які володіли б чужими мовами. Тож у зв'язку з тим в місті Аугсбурзі в українському таборі Сомер Касерне було засновано "Інститут живих мов", і філію цього інституту в Регензбурзі. ("Звідолення ЗУАДК з діяльності в Західній Європі за 1948 рік", Мюнхен, 1949, стор. 26).

Також за допомогою дир. ЗУАДК на Європу адв. Романа І. Смука було видано граматичку української мови, українсько-еспанський словник, працю про українську територію, історію господарства, землі багатства тощо — в англійській мові. Для УВАН було тоді видано 18,000 німецьких марок, для Українського Вільного Універси-

тету — 3,000 нім. марок, для НТШ — 10,000 нім. марок, для тижня Української Культури — 6,345.48 нім. марок і т.д. ("Звідолення ЗУАДК з діяльності в Західній Європі за 1948 рік", Мюнхен, 1949, стор. 24).

У звідомленні ЗУАДК за 1948 рік згадується лише Український Вільний Університет, який одержав від ЗУАДК грошову допомогу, а замовчується інші високі школи. Як мені відомо, тоді в тому часі ще були інші високі українські школи в Німеччині, як напр., Українська Економічна Висока Школа в Мюнхені та Український Технічно-Господарський Інститут у Регензбурзі. Невже ж головний дир. ЗУАДК на Європу адв. Роман І. Смука фаворизував лише УВУ, а до УВШ та УТ-ГІ віднісся по-мачушиному? Крім цього тоді в Німеччині ще були дві високі українські духовні школи, одна католицька одна протестантська, де про них у звідомленні ЗУАДК нічого не згадується.

(Продовження буде)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ
УНСоюзу!

СУД НЕЧЕСТИВНИХ: ...

(Закінчення зі стор. 1-01)

ві ночі" (?) „Не... жити (?) „В тім світі властелином був м...“ (?) злив злісний наклеп на радянський лад. Цю збірку він передав Чорноволові для ознайомлення. Знайомив з цією збіркою теж Чубай і Озембловську.

В 1970 році виготовив і зберігав у себе вдома в м. Львові збірку віршів під назвою „Quos ego“. У віршах цієї збірки... та в передмові до них Осадчий злив злісний наклеп на радянську дійсність, глузував з радянських людей, а себе представив як „безвинного мученика і захисника рідної землі“. Цю збірку він передав Чорноволові і Світличному, в яких вони були вилучені. Знайомив зі збіркою Чубай і Озембловську.

В 1971 році виготовив збірку віршів „Одрокнення“, в якій у віршах „Осиротілі Суми і Ромни“, „Куліш у Мотронівці“, „В саду за тією землею“ та інших зводить наклепницькі вигадки на національну політику радянської держави та дружбу ук-

раїнського та російських народів. Цю збірку передав Чорноволові.

В жовтні 1970 року написав і розповсюдив анонцію на листування Чорновола зі своєю дружиною під назвою „Полин над головою“, в якій злив наклеп на радянську дійсність, схвалив ворожу діяльність Чорновола. Передає цю анонцію Чорноволові і вона була вилучена у Волицької та Гітеника.

В травні 1971 року Осадчий виготовив і розповсюдив передмову до збірки Волицької під назвою „Вірюю“, де злив наклеп на радянську дійсність і схвалив ворожу діяльність осіб засуджених за антирадянську діяльність.

В 1971 році Осадчий отримав від Калинець і зберігав у себе на квартирі в м. Львові збірку віршів Калинець під назвою „Гротески“, в яких зводяться наклеп на радянську дійсність і пропагується націоналістичні ідеї.

В 1971 році одержав від Шабатури збірку з антирадянськими віршами Стуса

під назвою „Веселий цвинтар“, ознайомився з їх змістом і передав для ознайомлення Чубаю.

Підсудний Осадчий на судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнає. Він пояснює, що дійсно написав зазначені вище збірки, але антирадянських цілей не мав. Повість „Більмо“ надрукована з перекрученням змісту і без його згоди. Збірки віршів незавершені і він мав на меті їх переробити. Анонцію... на листування Чорновола і передмову до віршів „Вірюю“ написав не він. Збірку віршів Стуса від Шабатури не одержав. Підсудний заявив, що в деяких творах представив радянську дійсність, виходячи з своїх особистих життєвих ситуацій.

Вина підсудного у вчиненні зазначених злочинних дій стверджується такими доказами:

Зізнаннями Світличного Івана про те, що Осадчий давав йому для ознайомлення повість „Більмо“.

Із залучених до справи журналів, газет, ксерокопії журналу „Визволення і шлях“, машинописного тексту повісті „Більмо“ та ознайомлення з текстом цієї повісті, виходить, що їх виготовив Осадчий. Цього факту він сам по суті не заперечує. Із змісту цієї повісті теж видно, що вона містить у собі наклепницькі вигадки на радянський лад.

З залучених до справи збірок віршів „Адаме, де сес“, „Повітряні ями“, „Quos ego“, „Одрокнення“ ознайомлення зі змістом вказує, що вони виготовлені Осадчим, чого він сам не заперечує, і містять наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зазначені вірші надруковані на друкарській машинці, яка належала Осадчому.

З пред'явлених до справи анонцій „Полин над головою“ і відгук на збірку віршів „Вірюю“ видно, що їх виготовив Осадчий і вони мають антирадянський наклепницький зміст.

З відомостей лексико-стилістичної експертизи виходить, зазначені збірки віршів, анонцію і відгук на збірку Волицької з антирадянськими наклепницькими вигадками виготовив Осадчий.

Посилання Осадчого на те, що повість „Більмо“, анонція і відгук на збірку „Вірюю“ багато в чому перекручені у бік антирадянського спрямування, спростовується висновком лексико-стилістичної експертизи про те, що ті документи виготовлені Осадчим і що послідовно він у них вклав однаковий зміст.

Факт збереження віршів антирадянського змісту Осадчим під назвою „Гротески“ стверджується зізнанням Калинець, що вона дала йому ті вірші та вилучення їх на квартирі Осадчого.

Зізнаннями свідка Чубай стверджується факт передачі йому Осадчим віршів „Веселий цвинтар“, що носять наклепницький антирадянський зміст. Цю обставину на попередньому слідстві стверджував Осадчий і свідок Шабатура. Зміни в цій частині

ПОНАД 200 СПОРТОВЦІВ...

(Закінчення зі стор. 1-01)

під назвою „Веселий цвинтар“, ознайомився з їх змістом і передав для ознайомлення Чубаю.

Підсудний Осадчий на судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнає. Він пояснює, що дійсно написав зазначені вище збірки, але антирадянських цілей не мав. Повість „Більмо“ надрукована з перекрученням змісту і без його згоди. Збірки віршів незавершені і він мав на меті їх переробити. Анонцію... на листування Чорновола і передмову до віршів „Вірюю“ написав не він. Збірку віршів Стуса від Шабатури не одержав. Підсудний заявив, що в деяких творах представив радянську дійсність, виходячи з своїх особистих життєвих ситуацій.

Вина підсудного у вчиненні зазначених злочинних дій стверджується такими доказами:

Зізнаннями Світличного Івана про те, що Осадчий давав йому для ознайомлення повість „Більмо“.

Із залучених до справи журналів, газет, ксерокопії журналу „Визволення і шлях“, машинописного тексту повісті „Більмо“ та ознайомлення з текстом цієї повісті, виходить, що їх виготовив Осадчий. Цього факту він сам по суті не заперечує. Із змісту цієї повісті теж видно, що вона містить у собі наклепницькі вигадки на радянський лад.

З залучених до справи збірок віршів „Адаме, де сес“, „Повітряні ями“, „Quos ego“, „Одрокнення“ ознайомлення зі змістом вказує, що вони виготовлені Осадчим, чого він сам не заперечує, і містять наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зазначені вірші надруковані на друкарській машинці, яка належала Осадчому.

З пред'явлених до справи анонцій „Полин над головою“ і відгук на збірку віршів „Вірюю“ видно, що їх виготовив Осадчий і вони мають антирадянський наклепницький зміст.

З відомостей лексико-стилістичної експертизи виходить, зазначені збірки віршів, анонцію і відгук на збірку Волицької з антирадянськими наклепницькими вигадками виготовив Осадчий.

Посилання Осадчого на те, що повість „Більмо“, анонція і відгук на збірку „Вірюю“ багато в чому перекручені у бік антирадянського спрямування, спростовується висновком лексико-стилістичної експертизи про те, що ті документи виготовлені Осадчим і що послідовно він у них вклав однаковий зміст.

Факт збереження віршів антирадянського змісту Осадчим під назвою „Гротески“ стверджується зізнанням Калинець, що вона дала йому ті вірші та вилучення їх на квартирі Осадчого.

Зізнаннями свідка Чубай стверджується факт передачі йому Осадчим віршів „Веселий цвинтар“, що носять наклепницький антирадянський зміст. Цю обставину на попередньому слідстві стверджував Осадчий і свідок Шабатура. Зміни в цій частині

під назвою „Веселий цвинтар“, ознайомився з їх змістом і передав для ознайомлення Чубаю.

Підсудний Осадчий на судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнає. Він пояснює, що дійсно написав зазначені вище збірки, але антирадянських цілей не мав. Повість „Більмо“ надрукована з перекрученням змісту і без його згоди. Збірки віршів незавершені і він мав на меті їх переробити. Анонцію... на листування Чорновола і передмову до віршів „Вірюю“ написав не він. Збірку віршів Стуса від Шабатури не одержав. Підсудний заявив, що в деяких творах представив радянську дійсність, виходячи з своїх особистих життєвих ситуацій.

Вина підсудного у вчиненні зазначених злочинних дій стверджується такими доказами:

Зізнаннями Світличного Івана про те, що Осадчий давав йому для ознайомлення повість „Більмо“.

Із залучених до справи журналів, газет, ксерокопії журналу „Визволення і шлях“, машинописного тексту повісті „Більмо“ та ознайомлення з текстом цієї повісті, виходить, що їх виготовив Осадчий. Цього факту він сам по суті не заперечує. Із змісту цієї повісті теж видно, що вона містить у собі наклепницькі вигадки на радянський лад.

З залучених до справи збірок віршів „Адаме, де сес“, „Повітряні ями“, „Quos ego“, „Одрокнення“ ознайомлення зі змістом вказує, що вони виготовлені Осадчим, чого він сам не заперечує, і містять наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зазначені вірші надруковані на друкарській машинці, яка належала Осадчому.

З пред'явлених до справи анонцій „Полин над головою“ і відгук на збірку віршів „Вірюю“ видно, що їх виготовив Осадчий і вони мають антирадянський наклепницький зміст.

З відомостей лексико-стилістичної експертизи виходить, зазначені збірки віршів, анонцію і відгук на збірку Волицької з антирадянськими наклепницькими вигадками виготовив Осадчий.

Посилання Осадчого на те, що повість „Більмо“, анонція і відгук на збірку „Вірюю“ багато в чому перекручені у бік антирадянського спрямування, спростовується висновком лексико-стилістичної експертизи про те, що ті документи виготовлені Осадчим і що послідовно він у них вклав однаковий зміст.

Факт збереження віршів антирадянського змісту Осадчим під назвою „Гротески“ стверджується зізнанням Калинець, що вона дала йому ті вірші та вилучення їх на квартирі Осадчого.

Зізнаннями свідка Чубай стверджується факт передачі йому Осадчим віршів „Веселий цвинтар“, що носять наклепницький антирадянський зміст. Цю обставину на попередньому слідстві стверджував Осадчий і свідок Шабатура. Зміни в цій частині

під назвою „Веселий цвинтар“, ознайомився з їх змістом і передав для ознайомлення Чубаю.

Підсудний Осадчий на судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнає. Він пояснює, що дійсно написав зазначені вище збірки, але антирадянських цілей не мав. Повість „Більмо“ надрукована з перекрученням змісту і без його згоди. Збірки віршів незавершені і він мав на меті їх переробити. Анонцію... на листування Чорновола і передмову до віршів „Вірюю“ написав не він. Збірку віршів Стуса від Шабатури не одержав. Підсудний заявив, що в деяких творах представив радянську дійсність, виходячи з своїх особистих життєвих ситуацій.

Вина підсудного у вчиненні зазначених злочинних дій стверджується такими доказами:

Зізнаннями Світличного Івана про те, що Осадчий давав йому для ознайомлення повість „Більмо“.

Із залучених до справи журналів, газет, ксерокопії журналу „Визволення і шлях“, машинописного тексту повісті „Більмо“ та ознайомлення з текстом цієї повісті, виходить, що їх виготовив Осадчий. Цього факту він сам по суті не заперечує. Із змісту цієї повісті теж видно, що вона містить у собі наклепницькі вигадки на радянський лад.

З залучених до справи збірок віршів „Адаме, де сес“, „Повітряні ями“, „Quos ego“, „Одрокнення“ ознайомлення зі змістом вказує, що вони виготовлені Осадчим, чого він сам не заперечує, і містять наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зазначені вірші надруковані на друкарській машинці, яка належала Осадчому.

З пред'явлених до справи анонцій „Полин над головою“ і відгук на збірку віршів „Вірюю“ видно, що їх виготовив Осадчий і вони мають антирадянський наклепницький зміст.

З відомостей лексико-стилістичної експертизи виходить, зазначені збірки віршів, анонцію і відгук на збірку Волицької з антирадянськими наклепницькими вигадками виготовив Осадчий.

Посилання Осадчого на те, що повість „Більмо“, анонція і відгук на збірку „Вірюю“ багато в чому перекручені у бік антирадянського спрямування, спростовується висновком лексико-стилістичної експертизи про те, що ті документи виготовлені Осадчим і що послідовно він у них вклав однаковий зміст.

Факт збереження віршів антирадянського змісту Осадчим під назвою „Гротески“ стверджується зізнанням Калинець, що вона дала йому ті вірші та вилучення їх на квартирі Осадчого.

під назвою „Веселий цвинтар“, ознайомився з їх змістом і передав для ознайомлення Чубаю.

Підсудний Осадчий на судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнає. Він пояснює, що дійсно написав зазначені вище збірки, але антирадянських цілей не мав. Повість „Більмо“ надрукована з перекрученням змісту і без його згоди. Збірки віршів незавершені і він мав на меті їх переробити. Анонцію... на листування Чорновола і передмову до віршів „Вірюю“ написав не він. Збірку віршів Стуса від Шабатури не одержав. Підсудний заявив, що в деяких творах представив радянську дійсність, виходячи з своїх особистих життєвих ситуацій.

Вина підсудного у вчиненні зазначених злочинних дій стверджується такими доказами:

Зізнаннями Світличного Івана про те, що Осадчий давав йому для ознайомлення повість „Більмо“.

Із залучених до справи журналів, газет, ксерокопії журналу „Визволення і шлях“, машинописного тексту повісті „Більмо“ та ознайомлення з текстом цієї повісті, виходить, що їх виготовив Осадчий. Цього факту він сам по суті не заперечує. Із змісту цієї повісті теж видно, що вона містить у собі наклепницькі вигадки на радянський лад.

З залучених до справи збірок віршів „Адаме, де сес“, „Повітряні ями“, „Quos ego“, „Одрокнення“ ознайомлення зі змістом вказує, що вони виготовлені Осадчим, чого він сам не заперечує, і містять наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зазначені вірші надруковані на друкарській машинці, яка належала Осадчому.

З пред'явлених до справи анонцій „Полин над головою“ і відгук на збірку віршів „Вірюю“ видно, що їх виготовив Осадчий і вони мають антирадянський наклепницький зміст.

З відомостей лексико-стилістичної експертизи виходить, зазначені збірки віршів, анонцію і відгук на збірку Волицької з антирадянськими наклепницькими вигадками виготовив Осадчий.

Посилання Осадчого на те, що повість „Більмо“, анонція і відгук на збірку „Вірюю“ багато в чому перекручені у бік антирадянського спрямування, спростовується висновком лексико-стилістичної експертизи про те, що ті документи виготовлені Осадчим і що послідовно він у них вклав однаковий зміст.

Факт збереження віршів антирадянського змісту Осадчим під назвою „Гротески“ стверджується зізнанням Калинець, що вона дала йому ті вірші та вилучення їх на квартирі Осадчого.

Зізнаннями свідка Чубай стверджується факт передачі йому Осадчим віршів „Веселий цвинтар“, що носять наклепницький антирадянський зміст. Цю обставину на попередньому слідстві стверджував Осадчий і свідок Шабатура. Зміни в цій частині

під назвою „Веселий цвинтар“, ознайомився з їх змістом і передав для ознайомлення Чубаю.

Підсудний Осадчий на судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнає. Він пояснює, що дійсно написав зазначені вище збірки, але антирадянських цілей не мав. Повість „Більмо“ надрукована з перекрученням змісту і без його згоди. Збірки віршів незавершені і він мав на меті їх переробити. Анонцію... на листування Чорновола і передмову до віршів „Вірюю“ написав не він. Збірку віршів Стуса від Шабатури не одержав. Підсудний заявив, що в деяких творах представив радянську дійсність, виходячи з своїх особистих життєвих ситуацій.

Вина підсудного у вчиненні зазначених злочинних дій стверджується такими доказами:

Зізнаннями Світличного Івана про те, що Осадчий давав йому для ознайомлення повість „Більмо“.

Із залучених до справи журналів, газет, ксерокопії журналу „Визволення і шлях“, машинописного тексту повісті „Більмо“ та ознайомлення з текстом цієї повісті, виходить, що їх виготовив Осадчий. Цього факту він сам по суті не заперечує. Із змісту цієї повісті теж видно, що вона містить у собі наклепницькі вигадки на радянський лад.

З залучених до справи збірок віршів „Адаме, де сес“, „Повітряні ями“, „Quos ego“, „Одрокнення“ ознайомлення зі змістом вказує, що вони виготовлені Осадчим, чого він сам не заперечує, і містять наклепницькі вигадки на радянський державний і суспільний лад. Зазначені вірші надруковані на друкарській машинці, яка належала Осадчому.

З пред'явлених до справи анонцій „Полин над головою“ і відгук на збірку віршів „Вірюю“ видно, що їх виготовив Осадчий і вони мають антирадянський наклепницький зміст.

З відомостей лексико-стилістичної експертизи виходить, зазначені збірки віршів, анонцію і відгук на збірку Волицької з антирадянськими наклепницькими вигадками виготовив Осадчий.

Посилання Осадчого на те, що повість „Більмо“, анонція і відгук на збірку „Вірюю“ багато в чому перекручені у бік антирадянського спрямування, спростовується висновком лексико-стилістичної експертизи про те, що ті документи виготовлені Осадчим і що послідовно він у них вклав однаковий зміст.

Факт збереження віршів антирадянського змісту Осадчим під назвою „Гротески“ стверджується зізнанням Калинець, що вона дала йому ті вірші та вилучення їх на квартирі Осадчого.

Зізнаннями свідка Чубай стверджується факт передачі йому Осадчим віршів „Веселий цвинтар“, що носять наклепницький антирадянський зміст. Цю обставину на попередньому слідстві стверджував Осадчий і свідок Шабатура. Зміни в цій частині

ПРИ УРОЧЕННІ ПЕРШОЇ РІЧНИЦІ СМЕРТІ

(10 ВЕРЕСНЯ 1976 р.)

ДОСТОЯНОЇ
пані Доктор
АНТОНІНИ В.
ГУМЕНЮК

будуть відслужені

Заупокійні Літургії та Панахиди

в церкві:

- 1) СВ. МИХАІЛА, 505 — 4th St., N.E., Minneapolis, Minn.
- 2) СВ. АННІ ПЕТРА І ПАВЛА, Millville, N.J.
- 3) ІОРУСАЛІМ — (Жіночий монастир)
- 4) HOLY TRINITY MONASTERY, Jordanville, N.Y.
- 5) Торонто — Церква СВ. ТРИЦІ
- 6) Буенос Айрес, Аргентина
- 7) SYNOD OF BISHOPS, 93rd St., New York, N.Y.

Друзі і Знайомі просять помолитися за спокій Душі великої Української Патріотки і церковної діячки Антоніни.

Засмучена сестра —

ВІРА В. САГАНДІВСКА з Родичами

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що дня 24 серпня 1976 р. в Вінніпегу, Канада, по довірі і важкій недузі відійшов у Вічність на 88-му році життя, наш Найдорожчий

БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ І ВУНКО

бл. п. Д-р ТЕОДОР МИХАЙЛІВСЬКИЙ

б. адвокат і суддя, довголітній член Президії Комітету Українців Канади, член Проводу Союзу Гетьманців Державників та член інших громадських організацій.

ПАНАХИДА була відслужена в п'ятницю, дня 27-го серпня 1976 р. в Катедрі св. Володимира й Ольги.

ПОХОРОН відбувся після Заупокійної Служби Божої, яку відслужив Високосекретаріатний Владика Митрополит Св. Максим в сослуженні священників, на цвинтарі Belx Святих.

Горем прибиті:

ВОЛОДИМИРА — дочка з чоловіком о. РОМАНОМ КИСЛЕВСЬКИМ
ОЛЕКСАНДРА — дочка з чоловіком МИКОЛОЮ МЕЛЬНИКОМ

Внуки:
ТЕТЯНА — з чоловіком ОСТАПОМ ГАВАЛЕНКОЮ та дітьми НАТАЛІОЮ І АДРІАНОМ
ВІРЛЯНА — з чоловіком ІОРИСМ ГОЛОВКОЮ

МИРОСЛАВА — з чоловіком ОЛЕГОМ БОГАЧЕВСЬКИМ та дітьми АНДРІСМ І НАДІОЮ в Нью Йорку
РОКОСЛАВА — з чоловіком ПЕТРОМ КУРСВІЧОМ та дітьми РОМАНОМ, МАРКОМ І ЗЕНОНОМ

ІВАННА — сестра з чоловіком ВАСИЛЕМ КОРИТОВСЬКИМ
МАРТА — сестричка з чоловіком СТЕПАНОМ КОРЕВТЯКОМ та дітьми ХРИСТИНОЮ, ОРІСЕЮ І ЛЯРИСЕЮ

ВАСИЛЬ КОРИТОВСЬКИЙ — сестричок з дружиною ДАНЕЮ та дітьми МАРКОМ, ТАМАРОЮ І АДРІАНОЮ
ЛЮДЯ — сестричка з чоловіком ДМИТРОМ ШКОЛЬНИМ та дочками АМАЛІОЮ І УЛЯНОЮ

НАТАЛІА — сестричка з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ ЗАЛУСЬКИМ та дочкою ТАССОЮ І чоловіком ІГОРЕМ ЧЕРВІНСЬКИМ І внуками ІОРИСМ І ХРИСТИНОЮ, в Нью Йорку

ЕВСТАХІЯ БОГАЧ — сестра в Вільмінгтоні
АРТЕА — сестричка з чоловіком МИРОСЛАВОМ СКАМАСМ та дочками ДАРИОЮ І АДРІАНОЮ, в Вільмінгтоні
ЛАДА ГУЗАР — сестричка з дітьми РОСТИСЛАВОМ, ВОЛОДИМИРОМ та ТЕТЯНОЮ, в Вільмінгтоні

Ближча і дальша Рідня в Україні

З глибоким жалем ділимося сумною вісткою зі своїми Приятелями і Знайомими, що 3-го вересня 1976 року відійшов на Вічний Спокійнок

Д-Р ЛЕВ КАНЮГА

народжений 9-го червня 1914-го року в Долині, Україна

оставивши в глибокій смутку:

дружину — НАТАЛІО
доню — ЛЮДМИЛО
сина — РОМАНА
Швагрі і Швагріни з Дітьми
та ближчу і дальшу Родину в Америці й Європі

Школа Українських Танців

МОЛОДШИЙ ВІДДІЛ при ТАНЦЮВАЛЬНОМУ АНСАМБЛІ

ВОЛОШКИ

під мистецьким керівництвом

пані Зої Граур-Корсун

РОЗПІЧНЕ ЛЕКЦІЇ ТАНЦІВ

у понеділок, 13 вересня 1976 р.

о 7-й годині вечора

в парохіальній залі

при 12th St. and Oak Lane Ave., Philadelphia, Pa. Ресертація і перша лекція дітей і молоді від 7-ми до 15-ти років відбувається в цей час. — За точнішими інформаціями прошу дзвонити на телефон: 924-9131.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ І УПРАВА 194-го ВІДДІЛУ СВОВО

СПРАВИ ДЕРЖАВНОГО...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

очоловатимуть 34, які 10-20, чи скільки там років.

Роль ДЦентру УНРеспубліки є першорядною та такою супроти чужинця, міжнародного світу. Ми слухали прикладом зусиль, щоб довести чужинцям, що Україна має право бути вповні незалежною суверенною державою. І при цьому ми повинні говорити тим чужинцям, що нас не можна рівняти з колоніями в Африці, які ніколи не мали в минулому справжніх держав, проте ці держави здобували П сьогоді. Не можна рівняти тому, що ми не тільки в далекому історичному минулому, а зовсім недавно мали свою суверенну державу на підставі легального використання нашої права на самовизначення, і що ця держава перестала існувати лише з огляду на зовнішню агресію й окупацію української території в і військами й советської Москви. Ми маємо говорити чужинцям, що ми нашої права на відновлення суверенної державності не прогайнували, доказом чого є й нині діючий на чужині наш легальний, хоч і екзальний, Уряд. А існування нашої легальної державності, якій репрезентативної може зневажити набрати величезного значення (в обличчя міжнародного світу) в той момент, коли може дійти до драстичного напруження у відносинах між Заходом і Сходом. Тоді бо на нас напевно зверне увагу нині до нас „байдукий“ Захід. І тоді ми маємо сказати цьому Заходові, що ми не хочемо нічого нового і небувалого в житті України, а тільки відновлення того, що є репрезентоване нашим екзальним Державним Центром і Урядом УНРеспубліки. І якщо хтось твердить, що в світі вже запанувала т. зв. стабільність і що між Заходом і Сходом існує „мирне співіснування“, то не треба навіть наводити цього стану, що панує в сателітних державах, чи в країнах повнозалежних Москвою народів у СРСР. Вистачить вказати на зовсім недавно заяву американського генерала, головнокомандувача ч о г о збройних сил НАТО. Він сказав, що держава НАТО повинні бути кожноразом гості супроти можливого і раптового нападу з боку держав Варшавського пaktu.

Звичайно, в умовах нинішньої дійсності, коли держава Заходу мають дипломатичні зносини з СРСР і це не зовсім виправдані ілюзії щодо ефективності відпущення („детанту“), мирної коекзистенції, чи навіть наближення і замірення з імперіалістичним Сходом, — в цей час для ДЦентру й екзального Уряду дуже утруднена. Діяти ДЦентр свідомо, що з етикеткою екзального Уряду дуже важко знайти послух серед тих чи інших міжнародних установ, чи поодиноких

ДЦентру й екзального Уряду УНРеспубліки. Наші громадські чинники повинні розуміти, що їх загальнонаціональна дія, яка в кінцевій меті спрямована також на допомогу українському народові відновити свою суверенну державу, є полегшена, якщо вона може покликати на існування і дію символу української державності, що ним є ДЦентр й екзальний Уряд УНРеспубліки. Цілковита згода, що ДЦентр — це не тільки символ. Це виявляється при певних обставинах в майбутньому. І це може виявлятися і тепер, використовуючи різні, нині такі мінімальні, можливості для заборони голосу на міжнародному форумі. Дехто (між іншим, бл. п. ред. Сошовський) вже вказував на зарисовування таких можливостей в зв'язку з активністю Палестинського Визвольного Фронту в Об'єднаних Націях.

Признаюся, мені тяжко збагнути, чому й досі не прийшло до загального визнання потреби існування і дії, — значить його підтримки, — ДЦентру УНРеспубліки в екзилі. Чи не можна би тут вжити парадоксального припущення, що власне аксіоматичність цієї проблеми утруднює її розуміння загальною українською? Ідеться про таке визнання з боку загальної ширини кін українського громадянства. Ну і, звичайно, це відноситься до українських політичних угруповань, бож це відноситься в першу чергу до консолідації українських самостійницьких політичних сил на базі ДЦ УНРеспубліки.

Видавалося, що ця справа починає доходити свого завершення — так було в кінці минулого і протягом цього року. Але маємо деякі справи, які не настрояють оптимістично. Як видається, наші гетьманці не хочуть нічого чужого про консолідацію на базі, власне, ДЦентру УНРеспубліки, бо не можуть собі уявити, що йдеться тут не про якусь „перерішення“ форми чи навіть назви нашої майбутньої відновленої держави: це все вирішити своєю суверенною волею український народ, коли матиме на це спроможність. Ідеться лише про те, що УНРеспубліка — це остання легальна форма нашої державності, що існувала на наших землях.

Що торкається ОУНР (бандерівці), то помімо існування вже від довгого часу т. зв. Консультативної Комісії поміж ВО УНРаді і Проводом ОУНР, цей останній ще й досі не зголошув своїх передумов, на підставі яких бандерівці вважали би можливим повернутися до УНРаді. Отже, немає навіть про що дискусувати і домовлятися.

Три політичні групи (ОУНЗ, УРДП під головуванням М. Воскобойника і УНДО під головуванням О. Яворського), з якими вже сів рік ідуть розмови про їх поворот чи приступлення до УНРаді (за посередництвом ОУН мельниківців, про що недавно на сторінках „Свободи“ писав д-р З. Городиський) не тільки не подали до цього часу відповідних внісків до Президії УНРаді, але, продаючи і далі гостру полеміку по відношенню до ДЦентру, відбули оце з'їзд, названий з'їздом демократів, в рамках Конгресу Української Вільної Політичної Думки, і створили постійний Секретаріат цього Конгресу, що може вдатися створенням своєрідного нового центру.

Всі ці справи настраюють радше песимістично. Я дотримуюся тієї думки, що Державний Центр УНРеспубліки в екзилі, як наша загальнонаціональна цінність, повинен так чи інакше існувати і діяти далі. Якщо справа консолідації не буде поступати і якщо в найближчому майбутньому в цій справі не буде якихось позитивних результатів, то я прихочу до переконалих, що П треба трохи змінити, а саме поставити покісно на порядок денний — доки справа консолідації не внісрі — не консолідацію, а координацію самостійницьких українських політичних сил. Чому представники цих сил (як то вже було в минулому) не можуть зійтися від часу до часу між собою й усталив

Срібний Ювілей Школи Українознавства в Клівленді

Товариство „Рідна Школа“ в Клівленді — опікун Школи Українознавства, у 1975 р. позначило срібних 25 років на допомогу українському народові відновити свою суверенну державу, є полегшена, якщо вона може покликати на існування і дію символу української державності, що ним є ДЦентр й екзальний Уряд УНРеспубліки. Цілковита згода, що ДЦентр — це не тільки символ. Це виявляється при певних обставинах в майбутньому. І це може виявлятися і тепер, використовуючи різні, нині такі мінімальні, можливості для заборони голосу на міжнародному форумі. Дехто (між іншим, бл. п. ред. Сошовський) вже вказував на зарисовування таких можливостей в зв'язку з активністю Палестинського Визвольного Фронту в Об'єднаних Націях.

Срібний Ювілей відзначила випускна XI-та класа Школи українознавства, що складалася з 18 учнів: Зенон Гішинський, Марко Дубас, Роман Квіз, Зенон Клоп, Орест Ковальський, Марта Кулик, Наталія Кулик, Ярослав Максимович, Ірина Мудрак, Ольга Моця, Маріяна Романяк, Люба Сліпець, Ліда Сокол, Люба Сохоцька, Богдан Тарнавський, Мiron Трач, Ірина Фаріон та Марта Явни.

Усі вони (за винятком однієї учениці — Ліди Сокол, яка кілька років тому прибула з Польщі), перейшли одинадцять років систематичного навчання в Школі Українознавства, яку закінчили 26-го квітня 1975 р. останнім днем регулярних шкільних занять.

За апробатою Шкільної Ради УККА, кінцеві письмові іспити відбулися 10 (українська мова й література) і 11-го травня (історія України) при участі Іспитової комісії, в складі: п-і проф. О. Дуб — предсидки, дир. В. Іванчук — заступник предсидки, мгр С. Волянчик — українська мова й література, п-і Л. Мичковська — історія й географія України та п-і Я. Барнич — українська культура.

Усі кінцеві іспити відбулися два тижні пізніше — 24 і 25-го травня при участі Іспитової комісії, очоленої членом Шкільної Ради проф. С. Степиком з Нью Йорку. Зміна предсидки наступила з тієї причини, що О. Дуб виїхала, щоб очолити Іспитову комісію для введення кінцевих успіхів іспитів у Школі Українознавства в Чикаго.

Професор С. Степик із самого початку іспиту виявив педагогічно-батьківське зрозуміння до молодих adeptів, які зразу відчули атмосферу взаємного й широго контакту. Спочатку застрашували їх карткова система іспиту скоро вилетіла, нервову „гарячку“ і перемінилася в спокійно-лагідний тон вияву знання набутого протягом одинадцяти років. Навпевно ця свобода, невимушена вільна думка зумовлена вивком не лише знання, але й зрозуміння матеріалу, запевнила Іспитову комісію, що майбутнє українського духа в серцях молодих вихованців української школи стане сильним фундаментом у дальшій будові українського життя.

Із визначним успіхом закінчили Школу Українознавства: Ярослав Максимович, Ірина Мудрак, Люба Сліпець та Ірина Фаріон. Випускний вечір у заряді Батьківського Комітету XI класу під головуванням п-і Гішинської відбувся 19-го червня в просторій залі ресторану „Брані Дербі“.

Випускники зі своїми батьками та приятелями, учнями, членами Управи Т-ва „Рідна Школа“, запрошені гості місцевої Шкільної Ради зайняли місця за дбайливо прибраними столами. Програму шкільного торжества відкрив та нею провадив опікун 11-ої класу мгр С. Волянчик прохачи о. катехити Я. Сірка розпочати молитву програму.

Своєрідно родинна атмосфера, прикрашена щасливим висловом усміхнених об-

спільну дію в справах загальнонаціональних, щодо яких можна дійти до порозуміння і щодо яких немає жадного сумніву, як їх треба ставити? Таких загальнонаціональних безсумнівних справ може бути дуже багато. І якщо зустрічі відіти і якщо можна буде здобути на створення якогось постійного координаційного органу, то цим шляхом, можливо, можна буде дійти в майбутньому і до наступного етапу: консолідації. Я розважаю, чи не варто виступити з відповідною ініціативою.

Абітуріанти школи українознавства, Т-ва „Рідна Школа“ в Клівленді.

лич молодих випускників, наставляла промовців до короткодержних промов, в яких вони підкреслювали свідомість батьків та осягні їх дітей у довершенні цілі вивому і поклику української нації.

Після промов Я. Сірка, мгра С. Волянчик, д-ра В. Люса — нового суперінтендента американського шкільництва місцевої округи, В. Іванчука — директора Школи Українознавства, Л. Паллаші — директора американської публічної школи, в приміщеннях якої знаходиться наша школа, слідувала промова прощальної подяки та запевнення практичного примінення надбань знання, вивченого з української школи — випускника Ярослава Максимовича. Від імені всіх батьків випускної класи — щире дякую за доведення діти до кінцевої мети навчання в українській школі — висловив д-р Д. Фаріон.

Програма вечора закінчилася урочистою роздачею матуральних свідоцтв Шкільної ради УККА та гратуляційних дипломів від американської Шкільної Ради Парми. Від Управи Т-ва „Рідна Школа“, головою якого у відзначенні срібного ювілею, є молодий рідношкільний ентузіаст д-р Євген Нещеш, кожний випускник отримав прекрасний подарунок — двотомник „Історія Українського Мистецтва“. У вияві родинно-товариської подяки, випускна класа сформувала своїх учителів подарунками.

Картина ювілейної випускної класи не була б повною, якщоб не згадати ще про одну, дуже важливу подію, яка заіснувала в Школі Українознавства в Клівленді — тобто цього Ювілейного Року випускна 11-та класа отримала признание від американського шкільництва за навчання українськознавчих предметів у Школі Українознавства — призначення у формі трьох кредитів, вказаних на учнівських транскриптах разом із

предметами американської школи: один кредит за українську мову і два кредити за інші українознавчі предмети, під назвою „українська культура“. Це було одно із досягнень довгих спільних перетрацій. Управі Т-ва „Рідна Школа“ зі Шкільною Радою Клівленду.

Другим подібним досягненням було те, що в Ювілейнім Році Школа Українозна-

вства стала повноправним членом закордонного „Асоціації Етнічних Шкіл Клівленду“ з осідком при Державному університеті Клівленду.

До речі, у місяці травні ц. р. Асоціація отримала від федерального уряду у Вашингтоні 43,000.00 дол. на потреби Етнічних Шкіл Асоціації Клівленду.

B. I.

УВАГА! Початок шкільного року ВЖЕ ЗА ПОРОГОМ!

Пора придбати для Ваших дітей-школярів найкращі українські підручники автора — видатного педагога бл. п. МАРІ ДЕНКО:

„БУКВАР“	\$4.50
„РІДНЕ СЛОВО“ — перша читанка після букваря	\$4.50
„ВОЛОШКИ“ — читанка для 2-го року навчання	\$4.50
„РІДНИЙ КРАЙ“ — читанка для 3-го р. навчання	\$5.00
„СВІТАН-ЗІЛЛЯ“ — читанка для 4-го р. навчання	\$6.00
„ПРО ЦЮ ТИРСА ШЕЛЕСТИЛА“ — читанка для п'ятого року навчання	\$6.50

• Всі підручники з мовними вправами та українсько-англійським словником.
• Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі“, пересилаючи чек або поштовою переказ: „SVOBODA“ BOOKSTORE
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07309
Мешканців стеїту Нью Джерсі зобов'язує 5% стеїтового податку.

Увага! Вже появилася двомовна збірка вибраних творів ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

„ГРАНІТНІ ОБЕЛІСКИ“

в українському оригіналі та англійському перекладі Андрія М. Фр.-Чирівського
Книжка ілюстрована мистецтвими рисунками Мотрі Ходовської
144 сторінок. Ілюстроване видання, на кредовому папері.
Ціна 5.00 дол. з пересилкою.
Мешканців стеїту Нью Джерсі зобов'язує 5% стеїтового податку.
Замовляти: книгарський відділ при „СВОБОДІ“
3080 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303

3 НАГОДИ ВИПРОДАЖУ

Федір Дудко: МОЯ МОЛОДИСТЬ (сторінки з автобіографії)	\$2.00
Іван Керницький-Ікер: ВУДНІ І НЕДІЛЯ (короткі історії)	\$5.00
Леся Лисак: ТЕРПІКИ ПАХОЩІ — новелі (оповідання)	\$5.00
Микола Понеділок: РЯТУЙТЕ МОЮ ДУШУ (оповідання)	\$8.00
Іван Смолий: У ЗЕЛЕНОМУ ПІДПІР'І — повість (скорочена повість)	\$2.50

Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі“, пересилаючи чек або поштовою переказ: „SVOBODA“ BOOKSTORE
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303
Мешканців стеїту Нью Джерсі зобов'язує 5% стеїтового податку.

„It gives the lie to all the history books that reduce Shevchenko to a line — poet, painter, seer.“

„Battle Creek Enquirer and News“

SHEVCHENKO'S TESTAMENT

ANNOTATED COMMENTARIES by JOHN PANCHUK

CONTENTS:

Preface; Testament (Zapoviti); The poetry of Shevchenko; Shevchenko as a National Hero; Three Years (Try Roky); Christmas Day — 1845; Biblical Influences; Mounds; The Steppes; The Dnieper; Ukraine: Name, Area, People; The Lure of Ukraine; Ukraine—Panorama; Ukraine Under the Tsars; Ukraine under the Commissars; Shevchenko's Ukraine; In Hoc Signo; Selected Translations; List of Published English Translations of Shevchenko's Testament.

Illustrations: Taras Shevchenko (Photo 1860); Taras Shevchenko Monument in Kaniv, Ukraine; Taras Shevchenko Monument in Washington, D.C.
Price: Soft Cover \$3.00.

SVOBODA, P. O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

ШКОЛА КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА ПОЧИНАЄ НАВЧАННЯ

Нью Йорк. — Вже в середу, 8-го вересня ц.р., тут у приміщенні Пласту на другому поверсі розпочалася реєстрація нових учнів Школи Кобзарського Мистецтва, яка виведе до розпічк навчання. Реєстрація продовжуватиметься також 15 і 22-го вересня в приміщенні школи. Школа дає на безплатне користування бандури для музично обдарованих студентів і незможних. Зголошуватись можна також телефонічно на числа: (212) OL 8-7449, або (212) HA 8-9093.

HELP WANTED MALE

СУПЕРІНТЕНДЕНТ
3 кімнати, опікування, електрика,
Nutley, N.J.
Тел.: (201) 661-4949

REAL ESTATE

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ АБО КУПИТИ ВУДИНОК, БІЗНЕС, ЗЕМЛЮ звертайтеся до УКРАЇНСЬКОГО ФІРМИ GEMINI REAL ESTATE CO.
98 — Second Avenue New York, N.Y. Tel.: 477-8400

Newark — Vallsburg

ДВОРОДНИЙ ДІМ

В чудовому стані, 5 і 6 + 1 кімнати з кухнею і лазничкою на 3-му поверсі. Модерні кухні і лазнички. Дім недавно оббитий алом, бляхою, гараж на 2 авта. Найкраща вулиця біля нашої церкви (на границі Irvington — Maplewood — Vallsburg). Дуже доступна ціна DUNSTER REAL ESTATE
769 Sanford Avenue Newark, N.J. (201) 374-6334

Бучач і Бучаччина

Історично-мемуарний збірник Книжка у твердій моральній обгорці із золотими буквами, роботи мистця ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО. 943 сторінок з малюно.
Ціна \$25.00 + \$1.00 пересилка SVOBODA
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Д-Р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК На медичні Темі

Лікарський довідник. Книжка у твердій техніко-зеленій обгорці із золотими буквами, роботи мистця М.Х. ХАЛЕВИЧА. 336 сторінок. Ціна 7.00 дол. SVOBODA
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

FUNERAL DIRECTORS

SINKOWSKY FUNERAL SERVICE

3535 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10465
Tel.: 863-2475

191 Avenue "A" NEW YORK, N.Y. 10009
Tel.: 674-3630

Директор ЮСФ СЕНКОВСЬКИЙ

Завідує влаштуванням похоронів в каплицях, похованнях в комахі районі міста. Похорони по мінімальних цінах.

Richard H. Burnadz УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME
371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J.
Phone (201) 772-1880
R. H. Burnadz — J. J. McNERNEY
Funeral Directors
Chapels available through out the Metropolitan Area.

ПЕТРО ЯРЕМА УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

Тел.: (201) 246-0549 (Office & residence)
або (201) 469-6288

SOUTH BOUND BROOK Власник Ю. Безсоніа MONUMENT CO.

• Авторизовані репрезентанти, виконавці гранітних робіт пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні.
• Приймаємо замовлення й ставимо гранітні й мармурові пам'ятники, мавзолеї, статуї, різьбю в бронзі, оздоблює й ламає всі цвинтарі.

Office and Residence:
Box 445 A, Cedar Grove Rd., Somerset, N.J. 08873 (напроти „Українського Села“, у віддалі 3-ох хвилин від Перемоги-Пам'ятника).
Mailing Address:
127 Main Street, So. Bound Brook, N.J. 08880
P.O. Box 316, So. Bound Brook, N.J. 08880